

У само четири недеље г. Борис Тадић нам је саопштио неколико ствари које све заједно и код мене рађају додатну велику забринутост за будућност Србије.

Говорићемо о: посети Азербејџану, Турској, Кипру, Грацу, али и о посети Трговишту, синдикалном скупу у Београду, Бору. Заједнички именитељ у свим овим изјавама Тадића је у томе што оне битно одступају од реалности. До мере да са реалношћу готово да немају додирних тачака.

Из Азербејџана г. Тадић нас је обавестио да је реч о држави која је веома богата нафтом и гасом и да ће Србија имати од тога користи (узгред речено укупан обим међусобне размене у 2009. години је био око 5 милиона долара). Како? То нам није објашњено, али постоји само једна могућност: да нам Азербејџан прода нафту испод цене. То је опет могуће само ако они желе да нам поклоне паре или ако не знају да је нафта роба која се котира на берзи и чија цена се зна у свакој секунди. Другим речима, или нас много воле, па жарко желе да нам поклоне паре, или много не знају упркос томе што скоро сто година тргују нафтом. Не знам шта је од овога логично г. Тадићу, али шта год да је, мене то веома брине.

Још невероватније је помињање гаса. Гас никако не може да стигне у Србију осим из Русије. Друга могућност је да се гас пуни у балоне, па да се под повољним ветровима балони некако надвију над Србију, па да их наше ваздухопловство приземљује и предаје у сигурне руке г. Бајатовића.

Затим смо помпезно обавештени, све са одушевљеним подизањем руку у стилу навијача истог тима, да је Турска идеални посредник за односе Србије и г. Силајџића. Баш Турска улива г. Тадићу сигурност да ће ти односи бити објективно и непристрасно сагледани. Претпостављам да је г. Тадић самоувереност у овој својој процени црпео из нескривеног одушевљења турског представника и г. Силајџића. Рачуна Борис, чим се и они радују, дакле нисам сам, мора да је ствар на правом путу. Када томе додам да је г. Силајџић супротно својим овлашћењима заступао БиХ на том састанку, а г. Тадић му својим присуством дао пуни легитимитет, мене цела ова ствар веома брине.

Председник Тадић је пре десетак дана стигао до Трговишта (најсиромашнија од свих српских сиротиња на тремеђи са Македонијом и Бугарском) и тамо, како нас је РТС непосредно известио, старијем чики спеченом од деценијског напора и одрицања (да не кажем немаштине) изјавио: „Овде је у ствари лепо“. Човек је остао забезекнут и ни реч није успео да изусте. Оно што нам ни РТС нити било који други медиј није пренео је чињеница да је г. Тадић пре неколико година већ био у Трговишту и тада им је такође обећавао инвестиције и развој.

На Кипру је г. Тадић делио лекције како се има пословати. Напоменуо је да се те оф-шор компаније морају ставити под контролу и позвао привреднике на „економски патриотизам“. Мој је утисак да је у том тренутку г. Тадић поставио сопствени рекорд, да са тако мало речи каже толико бесмислица. Прво Кипар није оф-шор зона. Кипар је ЕУ и о томе како Кипар послује брину Немци. Брину и други велики у ЕУ, али пре свега Немци (ја не знам да постоји банка на Кипру у којој Немци немају неког свог службеника). Како Кипар може бити добар за ЕУ, а споран за Србију? Бесмислено. Затим економски патриотизам. Па нема ничег скупљег од економског патриотизма. Кад се нешто у послу заснива на патриотизму, а не на новцу, то је на крају увек скупље. Бесмислица. Да ли то значи да Србија хоће да ограничи могућност страним компанијама да оснивају привредна друштва у Србији? Па нама је преко потребно оснивање нових фирми. Такав захтев би био потпуно супротан кључним интересима Србије. Да ли то хоћемо да ретроактивно угрожавамо стране инвестиције? Или било које инвестиције? Страшно. Па оно мало капитала ће побећи из Србије и за дуги низ година нико неће доћи.

Шта држава може да ради (уопште не мислим да је то и паметно, него само начелно да разјасним како стоје ствари): може да контролише законитост, може да прописује да када држава нешто купује или продаје могу учествовати само неке фирме у том процесу (одреди се неки квалификаторни услов), може наплаћивати порез од добити остварене у Србији свим физичким и правним лицима без обзира на њихово пребивалиште или седиште. Ништа од овога Србија не може да ради ретроактивно. И никаквом добити на Кипру, у Француској, Новом Зеланду или било где другде се не може бавити.

То што г. Тадићу изгледа логично мене веома брине. Чак и када оставим по страни начин на који се ставови износе, као да би наплата добити, све и када би она била могућа, могла битно да утиче на новчане токове или стандард грађана у Србији. Као да је реч о милијардама евра, а не о износу који је битно мањи од штете коју је Србија претрпела у случају „сателит“.

У Грацу је г. Тадић одлучио да објасни ЕУ шта је њена сопствена суштина. Укратко, ако

Прогрес или прогресија?

Пише: Бранко Павловић
четвртак, 03 јун 2010 11:25

Србија не добије кандидатуру за чланство до краја ове године или најдаље почетком следеће, ЕУ ће изгубити своју суштину. Суштина ЕУ је, дакле, похрањена код г. Тадића. Ја у томе видим још једну опасност: замислите да се, не дај боже, г. Тадићу нешто деси, па да са њим нестане и суштина ЕУ.

За мене је посебно занимљиво размишљање у коме ЕУ није изгубила своју суштину када нас је бомбардовала, убедљиво већински признала отцепљење Косова и Метохије, када је Еулекс забранио улазак наших званичника на Косово без њихове дозволе итд. него тек у тренутку када је Тадић забринут да неће имати чиме да маше пред лицем бирача на наредним изборима, без кандидатуре за чланство у ЕУ.

Затим је на синдикалном скупу позвао наше пореске органе да пажљивије читају закон. Када би г. Тадић читао закон све би било могуће. Само пара у привреди Србије не би било нигде.

Затим је отишао у Бор и причао нам о бакру. А тамо нема бакра. Треба да знате да у Бору уопште нема бакра. Доказано. Рио Тинто (једна од две највеће компаније на свету када су у питању обојени метали) две године је бушио, потрошили су око 6 милиона долара и отишли. Нема бакра. Нема ни других метала. То значи да је јефтиније куповати бакар него га производити. Доказ више је и у томе што се на три тендера за продају РТБ Бор није појавио нико из првих 15 на свету. Нико ни да пипне. А не да достави било какву понуду. У Бору постоји само бесомучно трошење пара нас грађана. На струју, на опрему, на отклањање штете од загађивања. Троше се стотине милиона евра наших пара потпуно бесмислено. Само за струју је за РТБ Бор потрошено више новца него што укупно износе неплаћени рачуни свих породица којима је исечена струја.

Оно што мене доводи до најозбиљније забринутости је чињеница да је г. Тадићу све то логично и чак пожељно. Нафта ће да шикља из Азербејџана, у Трговишту је дивно, у Бору све бљешти од драгоцених метала, милијарде су на дохват руке само треба читати закон Борисовим очима, Европа само што није увидела своје заблуде, а Турска управо ових дана повољно по Србију решава питања БиХ.

Ово није прогрес. Ово прогресира.